

Какъ диша вечъ, какъ пулсътъ му се буди
 Подъ първий страстенъ джхъ на пролѣтъга,
 И, въ ожиданье да цѣфти и чуди —
 Поглѣща жадно лучи, теплота.

То чака вечъ, и вѣрува, и се надява...
 И азъ, о вѣрвамъ, Боже, въ пролѣтъга,
 И въ младия животъ, що приближава,

И въ слънцето прѣкрасно, и въ Доброто,
 И въ обновленъето, и въ тържеството
 На Истината и на Свѣтлостъта!

IV.

Планински прѣспи.

О прѣспи планинскѣ, завивки бѣли,
 Отъ мразове, фжртуни леденъ даръ;
 О снѣгове, о пластове дебели,
 Долнякътъ иде — призморскиятъ царъ.

Ще духне той, ще рукнете въ порои
 Размжтени, съ уплашенъ ревъ и бягъ;
 Слѣдъ васъ ще бликнатъ по хълми, усон:
 Кокиче, минзофаръ и кукорякъ.

Ще се отърсатъ урви, чуки диви
 Отъ зимни дрипи, плѣсень... и завчасъ
 Ще ги покрятъ паши миризливи.

Кждѣ си, Духъ на Младостъ, и отъ насъ,
 Да свѣйшъ тжги, унинъе, — прѣспи гробни,
 Навѣяни отъ много бури злобни?

V.

Лястовичка.

Любезна гостянка, о мила птичко,
 Какъ тѣй се озова тукъ и цвъртишъ?